

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXXI. ročník

číslo 5/květen 2025

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „ <i>Společenství Kristovo</i> “
Pondělí	18.00	křesťanství (setkávání všech zvědavých, 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
Pátek	16–18	mladší i starší dorost a odrost
	18.30	mládež
Sobota	9–14	Siloe – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Editorial	3	Velikonoce v Ukrajině	13
Staršovstvo	3	Vzpomínka na otce, barikádníka ..	15
Zápis z 859. schůze 5. 5. 2025		Byl pohřben	16
Křesťanství	4	(text Pavla Řičana, Brána 2005)	
Brýle pro Afriku		Zveme vás na Noc kostelů,	17
Sborový den	6	která se bude konat 23. května	
Není důležité zvítězit,		A ještě fotografie	18
ale zúčastnit se		ze sborového dne ve Hvozdnici	
Branka zaslíbené země	9	Kontaktní informace, tiráž	19
Kratičké ohlédnutí	12		
za velikonoční Brankou			

EDITORIAL

Některé měsíce se stane, že máme při uzávěrce (tedy spíše tak dva až tři dny po ní) v mailové schránce Brány pěkných pár článků, jindy to tam tak trochu zeje prázdnotou. Což byl také případ května, kdy nám v emailu přistály články pouze dva. V tom delším popisuje Lída Holá svou velikonoční návštěvu dcery Katky, která žije s manželem a synem v Ukrajině. Já sama již nějakou dobu sleduji newsletter, který Kocyanovi z Ukrajiny posílají, a čtu si v něm o humanitární křesťanské organizaci OM, pro kterou pracují. Nedávno jsem si také s Katkou při mazání chleba v Evenu povídala o jejich životě, třeba jestli plánuje druhé miminko, které čekají již brzy, родit v Česku. Jakožto máma malých dětí si takový život vůbec nedokážu představit, vzbuzuje to ve mně tedy velký obdiv. Lídin článek určitě doporučuji k přečtení.

Jak ale naplnit zbylé články našeho časopisu? Stačí jeden mail poslaný naší redakci! Každý se svým dílem zapojil a vy si můžete na následujících stránkách pročíst články od těch, kteří mají celou Bránu na starost. Celá redakce se bavila při svérázném popisu sborového dne, především orientačního běhu od Davida Navary, Petr Bísek přispěl dojemným článkem o otci barikádníkovi. Běta Slabá kromě pravidelné Branky přidala humorné ohlédnutí za Velikonocemi a Jarka Pecharová dodala článků hned několik, podělila se o zajímavosti z křesťanství o Africe a vyhledala zajímavé články v archivu. Jirka Holý vše spolu s dalšími korektory jako obvykle bleskově opravil, Miloš Pechar vysázal a hurá, květnová Brána je na světě!

Milí bratři a sestry, přeji vám krásné čtení!

Eva Friedrichová

STARŠOVSTVO

Zápis z 859. schůze 5. 5. 2025

Pro 859. schůzi staršovstva vyšlo první pondělí na den Květnového povstání českého lidu, tzn. 5. května. Schůze se zúčastnili L. Drápal, J. J. Zvánovec, M. Mazná, L. Holá, T. Plhák, L. Kolář, T. Trusina, A. Heřmanová, D. Slabý, I. Jungwirthová, V. Hájková, T. Bedrník, omluveni byli T. Friedrich a J. Stralczyňská.

Duchovní úvod si připravil Lukáš Drápal. Uvítali jsme hosta Karla Andrej-ska, který je novým členem našeho sboru, ale můžeme ho pamatovat i jako ob-časného účastníka bohoslužeb ještě za dob bratra Ludka Rejchrt a opět začal

náš sbor navštěvovat před několika lety. Jsme rádi, že se rozhodl oficiálně rozšířit členy sboru.

Kromě běžné agendy typu starosti o zahradu či obsazování služeb a kazatelů jsme měli za úkol vyřešit opakující se problémy se zámky v Evenu. Bylo rozhodnuto, že vyměníme všechny zámky včetně kostela za bezpečnostní, sjednocené na generální klíč s několika úrovněmi. Jakmile budou zámky a klíče vyrobeny, provede se distribuce nových klíčů a až poté dojde k výměně samotných zámků.

Na sborovou dovolenou se přihlásilo zhruba 60 účastníků, kteří v nejbližší době dostanou další pokyny a instrukce k platbě. V neděli 8.6. plánujeme uspořádat mimořádné sborové shromáždění, kde bude představen plán na rekonstrukci objektu fary a sbor bude požádán o schválení. O týden později, tzn. 15.6., připravujeme rozlučku se sestrou kazatelkou, které se s příchodem prázdnin pomalu, ale jistě blíží konec služby v našem sboru.

Vyslechli jsme zprávu o akcích dorostu i postřehy sestry kazatelky k našemu sboru. Probírali jsme sborový program na příští měsíc. Řešili jsme, jak se postavit k problému bezdomovců, kteří i přes žádost, aby v přístřešku pro kočárky nepřespávali, toto nerespektují. Zamýšleli jsme se i nad organizací nedělního občerstvení, kde stále chybí dobrovolníci, kteří by ho koordinovali. Není nutno mít obavy z náročné přípravy desítek druhů různých laskomin, spíš jde o celkovou koordinaci. Rádi uvítáme ochotné pomocníky.

Značnou část večera nám zabrala práce na seznamu členů s hlasovacím právem. Tento seznam je k nahlédnutí v kanceláři a bude taktéž vyvěšen na nástěnce. Pokud v něm najdete nesrovnalost, budeme rádi, když nám o tom řeknete.

Protože již byla pozdní hodina, tematicky jsme schůzi zakončili písničkou „Usnul již celý náš dům“ a modlitbou Páně.

zapsal Lubor Kolář

KŘESŤANŠTINA

Brýle pro Afriku

Na tento díl Křesťanství jsme se již delší dobu připravovali. Prohlíželi jsme zásuvky a hledali nepotřebné brýle, které nám překážely a v Africe mohou pomoci. Díky ochotě našich sester a bratrů a také přátelství se sestrami a bratry z jiných sborů se v pondělí 13. dubna, kdy jsme přivítali manžele Fridrichovy, šla opravdu velká krabice brýlí.

Z velice zajímavého vyprávění bych ráda připomněla některé pro nás zajímavé postřehy.

Lékařka, která v Africe pracuje, vyšetří zrak potřebných a vybere, popřípadě upraví brýle pro ně vhodné. Pro lidi, kteří jsou velice prostí, většinou negramotní, jsou brýle velikou pomocí. Projevuje se i dětská touha mít brýle alespoň v kapsičce, proto i ti, kteří vidí dobře, prosí, aby je dostali.

Co ještě jsme se dozvěděli?

Stavějí si jednoduché domy z kamene a cihel.

Když přijede návštěva, půjčí jim svůj dům, aby si v něm mohli postavit stan, a sami spí před domem na zemi. Muži jezdí na kolech, která slouží jako taxíky, vzadu mají upravené sedadlo pro jakéhokoli pasažéra. Veškeré obchody jsou na zemi vedle silnic. I když pěstují slepice, jejich jedinou stravou je kukuřičná mouka uvařená bez cukru, soli či omastku ve vodě.

Bylo toho mnohem mnohem víc, třeba o tom někdo ze zúčastněných napíše něco do příští Brány.

Nebo si můžete poslechnout záznam celého večera na youtu.be/4kdg7qEoINk.

Jelikož se nejenom na mne obrátilo po Křesťanstině několik členů sboru, jestli se ještě sbírají brýle, tak jsme se s Markétou Trojanovou domluvily, že uděláme druhou sbírku, kterou odešleme do Brna. Proto bude ještě asi 14 dní na stále stejném místě krabice, kam brýle můžete přinést.

Jarka Pecharová

SBOROVÝ DEN

Není důležité zvítězit, ale zúčastnit se

Prvního května se konal tradiční sborový den. Dříve tuto akci obětavě pořádali manželé Slabí na své chatě, následně se akce kvůli nepříznivým okolnostem několik let nekonala. Letos se organizace ujala skupina dobrovolníků a dobrovolnic v čele s Tomášem Plhákem a naší jáhenkou Verunkou Hájkovou. Sborový den jsme tentokrát slavili na faře ve Hvozdnici. Ta leží nedaleko Prahy, takže jsme se na místo snadno dopravili autobusem, vlakem (s následným pěším stoupáním) či auty. Akce se zúčastnilo okolo padesáti osob, mimo jiné i náš budoucí bratr farář Nečil a jeho manželka. Dopoledne jsme věnovali organizačním záležitostem (přímému přenosu lavic a židlí, přípravě jídla), sportu i povídání s bratry a sestrami. Následoval společný oběd, jehož servírování se obětavě ujal bratr farář Nečil. Oběd byl vysluhován v několika řadách. Několik lidí pomáhalo v kuchyni mytím a utíráním udržet koloběh nádobí. Vařením a dopravou výborného jídla se o zdar akce významně zasloužili členové a především členky sboru.

Po obědě na zahradě následoval koncert pana Tomáše Najbrta a jeho kapely. Nejspíše víte, že bratr Najbrt je známým autorem mnoha křesťanských písní, z nichž některé jsou i v Evangelickém zpěvníku. Byl velmi teplý den a hudebníci obětavě hráli na výsluní, zatímco my jsme poslouchali z příjemného stínu. Jedna z našich sester žiznicím dodala vodu. Koncert se vydařil, byl vítaným zpestřením a obohacením celé akce.

Zlatým hřebem programu byl orientační běh, který připravila sestra Hájková. Akce tohoto druhu jsem se zúčastnil poprvé a když jsem před začátkem mluvil o dezorientačním běhu, nebyl jsem daleko od pravdy. Do hvozdnického hvozdu jsme vyrazili ve čtyřčlenné skupince s věkovým průměrem mírně přes šedesát let. Měli jsme mapky a popis míst, na kterých jsme hledali devět slov, z nichž jsme následně měli sestavit větu. Na první tři stanoviště jsem doběhl jako rychlý posel, zatímco ostatní šli po trase. Proto jsme se dohodli, že ostatní půjdou dále po cestě, zatímco já budu hledat další slova. Pro následující tři jsem běžel jako rychlý osel,

čímž jsem přispěl k rozdělení naší skupinky. Číslo čtyři jsem v nepříznivém terénu minul, ale zastoupila mne kolegyně. Pětku jsem několik minut hledal u posedu. Vylezl jsem nahoru, obešel ho ze všech stran, prohledal vnitřek ztrouchnivělých pařezů, ale vše marně. Následně se ukázalo, že jsem hledal u nesprávného posedu. Úspěšná tam byla pouze dvě neposedná klíšťata, která byla odměněna setkáním se známým šachistou, výletem do Prahy a později několika kapkami alkoholu na rozloučenou.

Na druhý pokus jsem našel správný posed i hledané slovo, ale mezitím došlo k rozdělení naší skupinky. Číslo šest jsem minul o metr, ale znovu pomohla týmová práce. Následně jsme sešli lesem na rozcestí, kde jsme se měli opět setkat se zbývající členkou týmu, která šla zkratkou. Na místě nebyla a její telefonní číslo neměl nikdo z nás, čímž náš orientační běh získal novou dimenzi. První pokus o hledání v terénu nevyšel, následovaly zprvu marné snahy dovolat se přátelům na telefonu, kteří znají číslo naší kolegyně. Když jsme po mnoha dlouhých minutách díky pomoci bližních získali správné telefonní číslo, zpozorovali jsme naši sestru, která jde k nám. Nic se jí nestalo, jen chatovou osadu obcházela z druhé strany. Ze samé radosti jsme minuli osmé stanoviště. Na závěr jsme objevili deváté slovo u hromady kamenů na vrcholu kopce. Při návratu z lesa jsme potkali úspěšnější skupinku, která se s námi křesťansky rozdělila o půlku chybějícího slova. Následně jsme různými kombinacemi skládali hledanou větu. Po zavržení několika více či méně heretických variant vznikl následující citát:

Jakmile bližní přestane být naším bohem, stává se skutečně naším bližním.

Dezorientačního běhu se mimo nás zúčastnila i další skupinka, která se kvůli bloudění vrátila ještě později. Není důležité zvítězit, ale zúčastnit se! Sborový den

byl velmi příjemný a jsem rád, že jsem tentokrát mohl přijet. Pokud budu mít čas, zúčastním se i příště.

Závěrem bych chtěl poděkovat všem bratrům a sestrám za organizaci této vydařené akce, za přípravu i dovoz jídla, za zajištění koncertu i za jinou pomoc.

David Navara

Další fotky na straně 18 a na zadní straně obálky.

BRANKA ZASLÍBENÉ ZEMĚ

Milé čtenářky, milí čtenáři,

celý duben jsme se s dětmi z nedělky věnovali velikonočním a povelikonočním událostem, jak jsou popsány v Markově evangeliu. Jak Pán Ježíš zemřel a třetí den byl vzkříšen, jak se ukazoval svým učedníkům a učednicím a jak těžké bylo pro některé z nich uvěřit, že Pán Ježíš opravdu vstal z mrtvých. První květnová neděle už nás ale zanesla zpět k příběhům starozákonním: izraelští zvědové prozkoumali zaslíbenou zemi a přinesli si z ní ovoce a většina z nich taky strach, kterým nakazili celou izraelskou pospolitost. Jen Jozue a Kaleb věřili, že navzdory silným nepřátelům a opevněným městům Boží zaslíbení platí a ta dobrá země bude jednou jejich.

Jozue a Kaleb věřili. Bez víry to v životě nefunguje. Ten starozákonní příběh se nám k těm velikonočním událostem dobře hodí. Kdybychom my, křesťané, nevěřili Pánu Ježíši, byli bychom na tom jako ti Izraelci, kteří se na prahu zaslíbené země rozhodli, že se radši vrátí zpátky do otroctví v Egyptě. Věřit totiž není jen uznat, že Bůh existuje. Nestačí dokonce ani jen prostě souhlasit s tím, že Bůh přišel na svět v Pánu Ježíši, umřel na kříži a vstal z mrtvých. Věřit Bohu znamená _____ (tajenka) na něj. Znamená to něco ve víře udělat.

Jak taková víra v praxi vypadá? Zkusím to v malém ilustrovat na příhodě ze života. Náš Timík dostal k Vánocům krásnou velkou plastovou tatrovku (rozměj model legendárního nákladáku Tatra 148). Takovou jsme taky měli, když jsem byla malá. Jezdili jsme na ní z kopce na zahradě u chaty. A jak nám ji tak Timík nadšeně ukazoval, všimla jsem si, že na ní výrobce uvádí: „Nosnost 100 kg.“ Když to slyšel můj manžel, hned se rozhodl to svým bezmála metrákem živé váhy vyzkoušet. Trnula jsem, jak to dopadne, a čekala Timíkův srdceryvný pláč, až jeho nová hračka pod tím nákladem rupne. Dobře to dopadlo, našťástí to je kvalitní český výrobek a popis nelhal, takže víra v něj byla na místě.

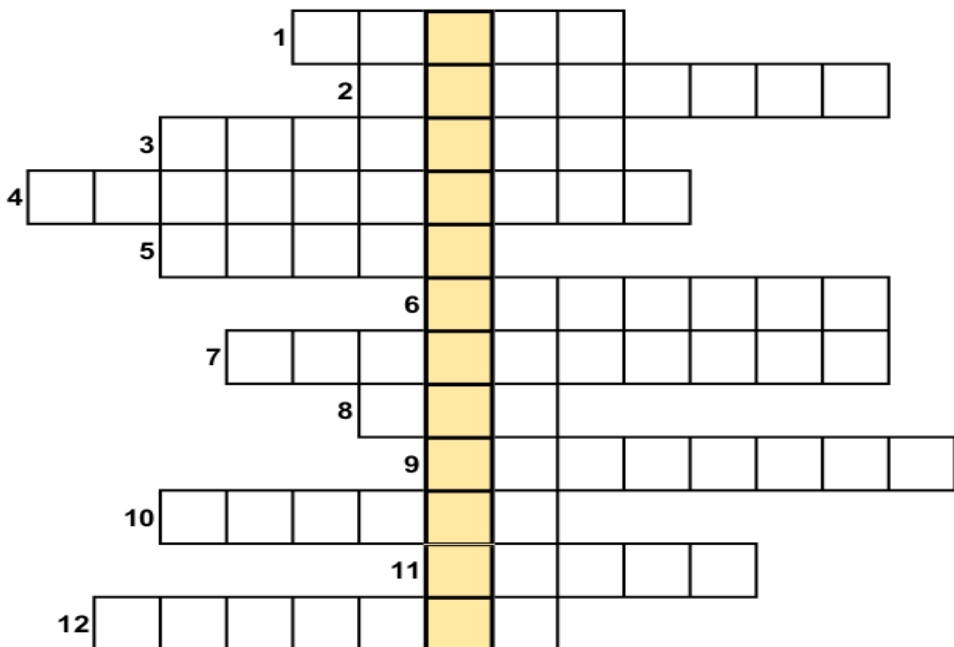
Izraelci ale museli riskovat nesrovnatelně víc. Museli vsadit vlastní život. Viděli, že jejich nepřátelé jsou mnohem silnější, a navzdory všemu, co zažili, neznali Pána Boha dost na to, aby mu opravdu důvěřovali. Zato Jozue a Kaleb měli jasno: „*Jestliže nám Hospodin bude přát, uvede nás do této země a dá nám ji. Je to země oplývající mlékem a medem. Nechtějte se přece bouřit proti Hospodinu. Nebojte se lidu té země. Sníme je jako chleba. Jejich ochrana od nich odstoupila, kdežto s námi je Hospodin. Nebojte se jich!*“

My nebojujeme proti žádným Chetejcům, Jebúsejcům a Emorejům. Bojujeme proti zlu. A překonat pokušení, zachovat se správně, i když se nám nechce nebo jsme unavení, porazit lenost, nelaskavost, netrpělivost, závist, pýchu nebo zbabělost... to se může zdát podobně beznadějně, jako šance Izraelců na dobytí zaslíbené země. Ale nejsme na to sami. Modleme se každé

ráno, ať umíme Bohu důvěřovat, ať umíme žít naplno život víry. Jdeme za Pánem, žijme s ním, poznávejme ho. On je blízko a chce být s námi. Je to veliká milost a veliký dar. Skoro neuvěřitelný. Ale věřme tomu. Opravdu můžeme každé ráno vyrazet do boje proti vši špatnosti a pustit se do dobývání Božího království se slovy: „Vzhůru! Pojďme! Obsadíme tu zemi a jistě se jí zmocníme.“ *Nebojme se, že prohrájeme. Bible jasně říká: „Spravedlivý z víry bude živ.“*

LEGENDA:

- Když uplynula sobota, ...(5)... z Magdaly, ...(5)..., matka Jakubova, a Salome nakoupily vonné ...(1)..., aby ho šly pomazat.
- Když vzhledly, viděly, že kámen je ...(12)...; a byl velmi veliký.
- Konečně se zjevil samým jedenácti, když byli u stolu; káral jejich nevěru a tvrdost ...(11)..., poněvadž nevěřili těm, kteří ho viděli vzkříšeného. A řekl jim: „Jděte do celého světa a kažte ...(4)... všemu stvoření.“
- Ježíš přistoupil a řekl jim: „Je mi dána veškerá ...(8)... na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi ...(9)..., ...(10)... je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.“
- Přišli až k úvalu Eškólu, kde uřízli ratolest s jedním vinným ...(6)..., dva ji museli nést na sochoru, a několik ...(7)... jablek a fíků.
- Jenomže lid, který v té zemi sídlí, je mocný a města jsou ...(2)... a nesmírně veliká. Dokonce jsme tam viděli potomky ...(3)... (To byli obři.)

KRATIČKÉ OHLÉDNUTÍ

za velikonoční Brankou

Milí čtenáři,

zajímalo vás, jestli jsem splnila slib z dubnové Branky, že o Velikonocích ozdobím naši branku a úmyslně si tak přivodím zástupy koledníků. Tedy, po pravdě řečeno, nám do redakce přišlo na toto téma dotazů jen tolik, kolik by se dalo spočítat na prstech jedné ruky Petra Bezruče. Ale stejně vám to prozradím. Ozdobila, a jak pěkně, posuďte sami (vizte foto). A koledníků vskutku přišlo požehnaně. Když jsem poslouchala už nejmiň po dvacáté obligátní „hody, hody, doprovody, dejte vejce malovaný“, občas pozměněné na „piju všechno kromě vody“, prokládané sem tam rovněž už trochu otřepaným „hodky, hodky, doprovodky, dejte aspoň litr vodky“, dostala jsem nápad. Což takhle jako křesťané využít na přesrok tuhle koledovací tradici po svém? Stačí změnit průpovídku na něco originálnějšího a pozornosti jistě neujdeme. Třeba:

*Hody, hody, slyšte všady,
den vzkříšení už je tady.
Pán Ježíš byl křižovaný,
nezůstal však v hrobě,
život dá i tobě.*

Nebo tak něco. Vyhlašuji soutěž o nejlepší velikonoční koledu. Deadline je o příštích Velikonocích. Odměna pro vítěze: čokoládová vajíčka (pokud zbudou).

Alžběta Slabá

VELIKONOCE V UKRAJINĚ

Koncem dubna to byl rok, co se naše nejmladší dcera odstěhovala do Ukrajiny. (Ptáte se, proč ne na Ukrajinu? Předložky do a v naznačují, že se jedná o samostatný územní celek, proto Ukrajinci preferují jejich používání.) Katka a její manžel Daniel tam pracují pro křesťanskou humanitární organizaci Operation Mobilisation, tak jsme je s Jirkou jeli navštívit. Každý den jsem si psala zážitky, o které bych se chtěla podělit.

Velký pátek jsme strávili na cestě a po dvaceti hodinách včetně dvouhodinového čekání v dlouhé frontě na polsko-ukrajinské hranici konečně vystupujeme v městě Vinnycja v centrální Ukrajině. Vítáme se s dcerou a zetěm, vnuk se na nás moc těšil, ale teď je trochu mrzutý. Během dne byly hlášené tři poplachu, oznámení o nich dostávají lidé na mobil. Červeně jsou v tomto hlášení značené ohrožené oblasti a zvuk sirény ohlašuje, že drony nebo střely míří na vinnickou oblast. Všední život to příliš nenarušuje, lidé si zvykli. Děti ale musí pokaždé povinně do krytu, takže při třetím poplachu je učitelky musely probudit z odpoledního spaní a čtyřletý Jošua se nedospal. Ubytujeme se v hotelu, u dcery není dost místa. Povídáme si, že Daniel vzpomíná na zážitky, kdy před měsícem vezli na frontu darované generátory na výrobu elektřiny. Večer houkají sirény, je hlášený čtvrtý poplach.

Ráno jdeme do supermarketu nakoupit něco k jídlu. Obchod je překvapivě dobře zásobený, jen čekání u pokladny je dlouhé, placení kartou funguje pomalu. Starší pán za námi slyší náš hovor a ptá se, odkud jsme. Když odpovím, že z Česka, spojí ruce, trochu se ukloní a rty i výrazem tváře naznačí dobře srozumitelné ukrajinské *djakujemo* – děkujeme.

Jdeme na prohlídku města, první zastavení je na hřbitově. Je ohromný. Záplava modrozlutých vlajek na vysokých kovových stožárech mi vyrazí dech. U každého hrobu padlého vojáka vlaje jedna, jsou jich stovky...

Odpoledne jdeme s vnukem do parku, moc dětí tu přes krásné počasí není. V centru hraje pouliční kapela, u jedné cukrárny létají z velkého bublifuku bubliny. Jošua je nadšeně honí, podupáváme v rytmu hudby, a až po chvíli si všimneme, že dva mladí kytaristé a zpěvačka z kapely vybírají peníze na drony pro armádu. Všude kolem vidíme lidi s košíky přikrytými květovanými ubrusky, někteří na sobě mají bílé košile s folklorním vzorem, říká se jim „vyšivanky“. Míří do pravoslavného kostela, kde kněz žehná jídlu, které se bude jíst na Velikonoční neděli. Na malém náměstíčku za kostelem je řada velkých panelů s fotkami padlých. Nejstarší fotky jsou z roku 2014, nejnovější z listopadu 2024.

V neděli ráno se dozvídáme, že na frontě bylo vyhlášeno třicetihodinové příměří. Jdeme do kostela evangelikální církve, kam chodí dcera s rodinou. Před bohoslužbou si u kávy povídáme se Samem, britským vedoucím ukrajinského

týmu. Operation Mobilisation má v Ukrajině čtyři týmy, v Rivně, ve Vinnyci, v Kyjevě a v Oděse, celkem 25 lidí. Sam, který v Ukrajině žije sedmý rok, mi na mobilu ukazuje kreslený vtip. Je na něm Kristus vycházející z otevřeného hrobu, nad kterým je nápis: Kryt. Vyjdi po skončení poplachu. Oba se smutně smějeme. K Samovi přibíhá asi desetiletý kluk a objímá ho kolem pasu. Není to jeho syn, jak se domnívám. Jeho tatínek zemřel, maminka si našla přítele vojáka a odešla s ním do armády, víc si tam vydělá. Devětadvacetiletý Sam se o chlapce a jeho dva starší sourozence stará, žije s nimi v domě vlastněném OM ve společné domácnosti a říká o sobě, že je „single Dad“.

Bohoslužba je hodně podobná té, kterou známe z Jednoty bratrské. Po chválách je kázání, ve kterém nás pastor Saša vyzývá, abychom si uchovali a dál předávali světlo a naději, které ztělesňuje Ježíš. Při přijímání stojíme ve skupinkách a modlíme se, jedna paní tiše pláče.

Po bohoslužbě je výborný oběd, na kterém se podílejí všichni, každý něco přinesl. Vnuk běhá kolem s kamarádem Vovou. Mluví s ním ukrajinsky, když nezná nějaké slovo, řekne ho česky a dá mu prostě jen ukrajinský přízvuk nebo koncovku. Tihle dva Slované si rozumějí. Já jsem z kázání pochytila celkem dost, ale v běžném hovoru se v ukrajinštině i přes znalost ruštiny ztrácím. Mimoděk si přitom vzpomenu na ukrajinské děti v českých školách a na obtíže, které musejí ve výuce překonávat. Večeříme v restauraci s dceřinou kamarádkou Ivou, která před dvěma měsíci přijela vinnickému týmu na pomoc ze Slezska.

Na Velikonoční pondělí není svátek, děti mají školu a dospělí jdou do práce. Dopoledne strávíme s vnukem v bazénu, odpoledne proběhne hledání zajičkovy pokladu ve formě bojovky, kterou pro ty malé vymyslela naše starší vnučka. Účastní se ho kromě Jošuy i Vova a jeho maminka Našta. Našta mluví docela dobře anglicky, ruský mluvit odmítá. Poklad je šťastně nalezen a zakončen piknikem v ovocném sadu. Večer se dozvídáme, že příměří skončilo úderem půlnoci a poplachy byly tři, na ukrajinské území letělo 96 dronů a tři střely.

V úterý dopoledne se účastníme schůzky týmu OM. Organizace je celosvětová, a tak posloucháme prezentaci o situaci lidí a konkrétně i křesťanů v Jemenu a společně se za tuto zemi modlíme. Poté se každý z členů týmu sdílí s ostatními a mluví o své práci. Iva s ukrajinskou členkou týmu Tážou připravily loutkové divadlo pro děti s velikonočním poselstvím, Katka a Daniel plánují letní tábory pro děti vojáků, týdenní odpočinkový pobyt v horách pro vojenské kaplany a další společný pobyt pro vedoucí mládeže. Mluví se o rekonstrukci domu, který má v budoucnu sloužit misionářům pracujícím v Ukrajině. Práce půjdou ztuha, řemeslníků je málo, hodně jich je v cizině, na frontě, nebo padli.

Poslední den pobytu, v úterý, navštívujeme památník obětem nacismu. V místech bývalého sídla velitelství wehrmachtu je rozsáhlý park, fotky na informačních panelech připomínají minulost a bohužel i evokují přítomnost. V poledne

se loučíme a vydáváme se na cestu zpět. Kolem vlaku běží kučeravá jarní krajina, při průjezdu městem Chmelnyckyj slyšíme houkat sirény. V uších nám ale zní i velikonoční pozdrav, kterým se lidé zdravili při bohoslužbě: Chrystos voskres. – Vo istynu voskres. I ty voskres!

Lída Holá

VZPOMÍNKA NA OTCE, BARIKÁDNÍKA

Deset let visela zelená vojenská uniforma mého otce Františka Bíska, podporučíka v záloze, ve staré skříni v nejvyšším patře naší vilky na Dobešce, než mně, čtrnáctiletému, kalhoty přešla na míru naše teta Marta Jurenová, která nejen že byla univerzitní profesorkou historie a umění, ale také uměla šít, plést, vařit a udržovat malou, ale tak hezkou skalničku alpinku, že se jí chodili lidé o svých víkendových procházkách pokochat. Jak já si pamatuji, otec si uniformu naposledy oblékl ve dnech Pražského povstání v květnu 1945, aby odešel na Pankrác, tam, kde se opravdu bojovalo a zabíjelo. Byly jsme čtyři děti, nejmladší Doris jen tříměsíční. Já ještě ani čtyři roky starý, si pamatuji, vizuálně mám zaznamenanou vidinu vysokého – otec měřil 190 cm – vojáka v zeleném oblečení, s placatou čepicí na hlavě a s revolverem u pasu.

Kolik dní byl náš táta pryč, „na barikádě“, co a jak a kde prožil, nevím a zřejmě se už nikdy nedozvím. Hlavní je, že se vrátil domů, asi hodně unavený, ale hlavně nezraněný. A když ten revolver vyndal z pouzdra a ukazoval mým starším bratrům, aby uklidnil jejich zvědavost, já jsem přes jejich ramena veškeré dění a fascinující mumraj těch podivných dnů vnímal se vši náruživostí zvědavého klučíka.

Letos, při příležitosti 80. výročí konce druhé světové války, jsem se šel na Pankrác, k té zatáčce, kde stála hlavní barikáda a probíhala opravdová střelba a zabíjení, podívat. Sledovat dvouhodinovou historickou rekonstrukci, i s tanky a obrněnými vozy se znaky SS, když dva obránci barikády ji přelezli a jen stěží kryti slou-

pem, ke kterému se přikrčili, se připravovali ke střelbě, policista a vysoký četník, něco mně, starému už dědkovi, ucpalo hrdlo, slzy vyhrkly z očí – ten četník mohl být náš táta!

Otec o této své životní zkušenosti se mnou nikdy nemluvil, jen jednou jsem se doslechl, že když prý šel v některé k barikádě přilehlé ulici s partnerem na průzkum, dvoučlenná hlídka postupující jen několik metrů před nimi byla zastřelena a oni se jen s velkým štěstím dokázali zachránit únikem do domu, po-dél jehož zdi se kryli.

Byla tedy čirá náhoda, že jsme my čtyři děti neosiřely a náš život mohl pokračovat chráněn mužem, který nám vždy byl tichým vzorem pevného charakteru. A od jeho založení, a to i za totality, aktivním členem a starším našeho brannického sboru.

Petr Bísek

Đáblice, 10. května 2025

BYL POHŘBEN

O Ježíšovo mrtvé tělo se postarali jeho tajní příznivci, Josef z Arimatie a Nikodém. Josef zařídil u Piláta, aby nebylo dáno napospas mrchožroutům, jak nařizoval zákon. To znamenalo částečnou amnestii. Nikodém zase přinesl množství drahých prostředků na balzamování. Opatřili přepychový hrob. Tělo nabalzovali a řádně pochovali. Učinili, co říká Apoštolské vyznání: Byl pohřben.

Nevíme, jak byli Josef a Nikodém bohatí a vlivní, jak velikou finanční obět přinesli, kolik odvahy musel bázlivý Josef sebrat, aby se obrátil na krutého Piláta ve věci člověka popraveného za rozvracení státu – možná dost. Víme jen, že vykonali, co bylo v lidských silách.

Pohřeb s veškerou úctou. Přesně to se Ježíšovi snaží poskytnout duchovní elita naší doby, moderní humanisté i proroci a guruové nových náboženských proudů: pietní vzpomínku na jednoho z největších učitelů lidstva, náboženského génia. Zúčastní se i někteří teologové, kteří už – či ještě – nemají odvalu vidět ve vzkříšení víc než mýtus, než příběh obrazně vyjadřující věčné pravdy duchovního světa a lidské duše.

Pohřbívají Ježíše, s úctou ho balzamuji a stavějí mu krásný pomník.

CO MY? MÁME V DUŠI JEHO POMNÍK – NEBO ŽIVÉHO PÁNA?

Pavel Říčan

(vyšlo v Bráně 2005)

KONEČNĚ!

Konečně jsem se „dokopala“ k tomu, co už mám delší dobu v plánu: vyjádřit se k úvodnímu editoriale s sestry Evy Friedrichové (jestli se teď někdo lekl, tak zůstaňte v klidu). Vlastně mohu navázat na úvod k Bráně z prosince 2024, v němž sestra Eva připomněla 30 let od vydání prvního čísla. V závěru si trochu posteskla: „Pokud mě ohledně péče o Bránu něco trápí, je to téměř nulová zpětná vazba. Chtěla bych vás tedy povzbudit, abyste klidně osobně nebo na e-mail branicka-brana@evangnet.cz vyjádřili, co se vám na časopisu líbí, co ne a jaké máte případné nápady na zlepšení. Budeme moc rádi!“

Je všeobecně známo, jak dobře působí upřímná pochvala v pravý čas (týká se to i dětí!), ale pomohou i s láskou vyslovená kritická slova. A teď jsem se konečně dostala k tomu, proč vlastně píši tento článek. Už delší dobu se vždy těším na úvod k Bráně. Sestře Friedrichové se daří nás pěkně uvést do toho, co nás v časopise čeká, a zmínit třeba i jinou zajímavost, která s tím souvisí. Takže: DÍKY.

D. Rut Nývltová

ZVEME VÁS NA NOC KOSTELŮ,

která se bude konat 23. května

Kdo byste náhodou nevěděli, o co se jedná, je to každoročně pořádaná akce, která má umožnit široké veřejnosti setkání s křesťanstvím. V jejím rámci jsou ve večerních a nočních hodinách zpřístupněny některé kostely různých křesťanských církví, ve kterých se rovněž zdarma konají koncerty, komentované prohlídky, workshopy či divadelní představení.

Do Noci kostelů se pravidelně zapojuje také náš sbor a tématem té letošní je Naděje.

(zdroj grafiky nockostelu.cz)

A JEŠTĚ FOTOGRAFIE

ze sborového dne ve Hvozdnici (viz článek na str. 6)

1. S roh oplocenky
2. Krmelec
3. Konec cesty
4. Rozhraní porostů
5. Posed
6. Zřícenina, SV stěna nahoře, živý pahýl jeřábu obrostlý břečtanem
7. Starý posed
8. Vývrat
9. Kamenná kupka na vrcholu

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY KAZATELKY VĚRY HÁJKOVÉ po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník

Telefon: 776 310 455 (kazatelka Věra Hájková)

604 116 437 (kurátor Jan Jeroným Zvánovec)

E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

0 nebo žádný var. symbol – dar na potřeby sboru,

111 dar na křesťanskou službu, 222 salár,

333 mimořádný dar, 444 Jeronýmova jednota,

555 nepálská studentka, 777 mimořádná sbírka,

888 stavební fond kostela,

999 celocírkevní (či seniorátní) sbírka

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <https://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXXI. ročník, číslo 5/květen 2025

Vychází zpravidla třetí neděli v měsíci.

Redakce: Eva Friedrichová, Jarka Pecharová, Alžběta Slabá.

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz.

Korektury: David Navara, Jiří Holý, Petr Bísek.

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>.

Redakční uzávěrka časopisu je první pondělí v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branicka-brana@evangnet.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

